

Относно шпионската гротескна пиеса

12.09.2019

В навечерието на ре-старта на фарса, помпозно наречен „Дело за източване на КТБ“, при очакваното досадно излияние на претенциозно наречения основен свидетел, територията беше разтресена от грандиозен, според прокуратурата и службите, „шпионски“ скандал. Разконспирирана била група, която от 2010 г., та чак досега действала, за да отклонява България от демократичните ѝ релси и да поставя под заплаха евроатлантическото ѝ развитие. Естествено, за автентичност моето име беше напоително анонсирано от доблестната прокуратура.

Държа да подчертая, че не за първи път слугинската прокуратура се опитва да ме замеси в „подривни“ схеми, целящи „апокалипсиса“ на държавата. През 2018 г. по неполучено и до днес от моите адвокати обвинение, което е по-мъгляво и от обяснение на Бисер Лазов, ми беше издадена нова Червена бюлетина на Интерпол във връзка с „нарушаване на публичния ред“ и „подриване на мира“. Същата беше свалена от Централата на Интерпол – действие, премълчано услужливо от българските власти. Съдейки обаче по съпътстващата какафония от свинско-фекални фанфари, този път цацо-дизелът цели да покаже, че злодеят е „закован“. Услужливо са информирани партньорски служби, посолства и медии с водещ анонс – „Разбихме проруската структура в евроатлантическа България“. Похвали и насърчителни одобрения ваят отвсякъде. Кой е в авангарда обаче? Известният със срещите и снимките си с руския си колега Чайка действащ главен обвинител на територията и уникалният, единствен и неповторим кандидат да го замести, обменял опит с Русия. С много сричане при четене на банални откъси от дипломна работа по политически науки на средно равнище, двамата доведоха до знанието на обществото, че са разкрили група, шпионирала в полза на Русия, която „естествено“ била спонсорирана от мене. И това всичко било доказано от някаква докладна записка на руски език от баш „шпионина“ Малинов.

Малко фактология за късопаметните

Държа да отбележа, че активите, които съм бил предоставил безвъзмездно на руските другари на Малинов, които според него, а и според Цацаров и Гешев, „представлявали 9% от БВП“ (иначе от уж пирамидата КТБ), бяха под контрола на КТБ до нейното принудително затваряне на 20.06.2014 г. КТБ бе срината след изкуствената криза в резултат на действията на същата тази прокуратура, инспирирани от един корпулентен рейдър. Нито за момент тези активи не са били поставяни в каквато и да било зависимост от Русия, независимо от финансовото участие на ВТБ Капитал. По онова време нито един представител на руснаците в управителните органи на оперативната компания, за разлика от ситуацията след затварянето на банката, когато веднага бяха набутани резидентите на ВТБ братя Велчеви. Да

не говорим за сегашното състояние с присъствието на агенти от Люксембург и Цюрих, доказващи непрозрачността на акционерната структура и вероятното участие на скрити български интереси в нея. Тук въобще не повдигам въпроса за мениджмънта на Дунарит и Авионамс, който винаги се е осъществявал от български експерти.

Въпросът, кой подложи на риск тези активи, представляващи част от системата на националната сигурност на страната, очевидно не е удобен за подчинената на корпулентния мафиот слугинажна прокуратура. Още повече, че тя е негов съучастник в разбиването на банката. Правителствата на Орешарски, Близнашки (Плевнелиев) и Борисов 2 не проявиха и капка държавническо мислене и отказаха възстановяването на изкуствено лишената от ликвидност банка, въпреки че имаха на разположение всички нейни активи, включително и стратегическите – същите, които са предмет на този измислен от милиционерите на корпулентния рейдър шпионски скандал. Междувременно имах възможност да се убедя в „добрите“ намерения за защита на интересите на кредиторите на банката от страна на управляващата фалита на КТБ шайка. Някои от основните активи на банката като Петрол, заводът за хартия в Костенец, Техномаркет, заводът за стъкло „Рубин“, заводът за строителни изделия „Гипс“ и пр. бяха буквално откраднати по време на квестурата. След скандалното решение на парламента – пореден трик на Борисов за размиване на отговорността за фалита на банката – за нейната ликвидация, посрещнато с аплодисменти от всички партии от политическия спектър, аз взех решение да опитам да защитя поне онази част от активите ѝ, която все още не беше открадната. Да ги защитя, защото още през лятото на 2014 г. главният им свидетел и основен помагач в кражбите на активи беше опитал да овладее управлението на Дунарит и Авионамс чрез подставени лица, близки до корпулентния депутат-бизнесмен, както и до един напомпан приятел на премиера.

Така се стигна до контакта с финансовия „гуру“ Пиер Луврие и неговия фонд CFG Capital, опосредстван донякъде от лицето Малинов. Всъщност, абсолютна лъжа е, че съм го молил и съм го търсил за този контакт. Инициативата беше изключително негова и очевидно не е бил воден от други подбуди, освен от личния си интерес, който вероятно е пречупвал и през своите политически амбиции. Беше ми ясно, че целта на шайката на корпулентния е да кешира и граби. Моята цел беше да бъдат спасени някои от най-важните активи, придобити с финансиране от КТБ, като бъдат рефинансирани техните задължения, включително и главно към банката в размер до 940 млн. евро. Това е широко прокламираната от всички „обективни“ медии „сделка за 1 евро“ от февруари 2015 г. Предполагам, че доблестната прокуратура разполага с екземпляр от този договор и е наясно, че няма никакви подаръци за руски стратегически центрове и партньори на Малинов, защото сделката е възмездна. Иначе не бих си представил почти петгодишното им мълчание по този въпрос. С това естествено и тезата на мутромилиционерите за някакво мое участие в „шпионската“ завера рухва моментално.

Всъщност, илюзията ми, че фондът на Луврие има сериозни намерения да изпълни финансовите си ангажименти по договора, се изпари много бързо – още след малоумната му пресконференция в София и последвалият му опит за тотално овладяване на бордовете на Дунарит и Авионамс, налагайки хора, които много бързо бяха идентифицирани като гравитиращи около Петър Манджуков, ерго корпулентния му благодетел. Тогава Виваком беше недостъпна за Луврие поради сложната структура и блокиращата квота на владеещите несобственици от ВТБ.

Отстранени от двете дружества (абсолютна лъжа е, че Малинов бил уговарял руските си благодетели да оставят Гебрев да се оправя, тъй като по това време Гебрев не е имал нищо общо с Дунарит), малиновите хора останаха да контролират люксембургската компания SHCO79, притежаваща опосредствано около 43% от акциите на Виваком. На тази компания, регистрирана на мое име, бяха прехвърлени акциите на предишния акционер на Виваком Бромак Телеком Инвест – също моя еднолична фирма – с единствена цел предпазване от кражба от страна на Лазов в полза на корпулентния. Прехвърлянето беше с допълнително финансово условие – люксембургската фирма да плати на Бромак Телеком Инвест 120 млн. евро след евентуална продажба за изплащане на финансирането на придобиването на акциите от страна на КТБ. Съвсем скоро стана ясно, че Луврие нито има средствата, нито желанието да рефинансира каквото и да било. На всичко отгоре той беше засечен на среща с корпулентния, след което е започнал нерегламентирано търгашество с ВТБ, което е документирано. Така на него му се наложи да прехвърли по нареждане на своите босове акциите на люксембургската фирма на Косарев и Emprevo Ventures.

Къде са сега „подаръците“ за руската шпионска централа, възлизащи на 500 милиона евро според обвинението, което цитира спомените на Малинов?

Дунарит – благодарение на мениджмънта и на Гебрев, продължава да е водещо предприятие от военната индустрия, независимо от многобройните опити на корпулентния с помощта на държавни органи и институции да сложи ръка върху него. Друг е въпросът, че загрижените за активите на банката институции и самата прокуратура (според Гешев стойността му била 360 млн. лева) не допускат увеличението на капитала му, независимо от съдебните решения, а по този начин и плащането на 60 млн. лева в масата на несъстоятелността. В същото време, бдителната прокуратура си затваря очите пред бруталните действия и кражби на активи на банката от фирми на корпулентния по вземания, за които самата банка води дела в съда за отмяна. По моя оценка, щетите за банката само от тези сделки, свързани с Дунарит, от фирмите ДИ ПИ Инвестмънт и Виафот надхвърлят 30 млн. лева. Това обаче не е проблем за Цацаров и Гешев, както не беше проблем и опитът на корпулентния за овладяване на Дунарит през офшорка, при положение че през 2014-2015 г. министърът на икономиката в Борисов 2 Лукарски се опита да вземе лиценза на предприятието с мотив, че е собственост на офшорка. Вярвам, че ще дойде ден, в който на тези и много други въпроси ще отговорят всички замесени в този престъпен сговор лица.

Авионамс – предприятие, което беше приватизирано в състояние на буквално технически фалит през 2008 г. и превърнато в модерен завод чрез придобиване на всички необходими лицензи за ремонт на хеликоптери МИ17 на въоръжение в армиите на НАТО, в резултат на което и подписало договор на стойност над 180 млн. долара с НАТО. То беше буквално заграбено от държавата за смешната цена от 14 млн. евро, при положение че имаше интереси от стратегически инвеститори, предлагащи 2-2,5 пъти по-висока цена от тази на държавата. Мога само да предполагам какви са били целите им, след като знам за воаяжите на доверено лице на премиера до Москва с искане за посреднически договор по повод Авионамс и ремонта на 36 машини по договора с НАТО.

Виваком – известно е, че през 2017 г. руско-българският бандитски консорциум придоби Виваком на срамната цена от 700 млн. евро (330 млн. платени за мостовия заем от 150 млн. евро на ВТБ и за старите акционери) плюс текущото към онзи момент задължение на компанията (около 370 млн. евро) по облигационната емисия, реализирана през 2012 г. Реалната стойност на компанията е 1,2 милиарда евро, което беше доказано наскоро от консултантската компания Лазард при анонса за стартирането на продажбата ѝ. Тези обаче „спечелени“ от инвеститорите 500 млн. евро се оказаха мираж, заради твърдата позиция на Косарев. Това очевидно изнервя както руската част (ВТБ е с голяма експозиция), така и българските „партньори“ (не говоря за мюрето-гешефтар). И да не би някой да си помисли, че институциите в държавата са се загрижили за масата на несъстоятелността на КТБ. В така наречената ескроу сметка ВТБ „благородно“ са оставили на дотогавашните акционери не повече от 120 млн. евро, които още са блокирани и не се разпределят, независимо от писменото нареждане на Бромат Телеком Инвест полагащата се част от тези средства – 43.3% или около 52 млн. евро да бъдат платени по сметка на фирмата в КТБ. Още по-голям е проблемът с 33.3 % от акциите, платени от ТЦ-ИМЕ, но претендирани незаконно от ВТБ. И всичко това в резултат веднъж на удара срещу банката и втори път – на неадекватните действия на управителката на ТЦ-ИМЕ, също така активен лъжесвидетел в хора на прокуратурата.

Всъщност, драмата е в нереализираните 500 млн. евро печалба, вероятно предварително разпределени между явни и скрити „акционери“.

Вероятно съществува и друга причина за събития с бели конци шпионски скандал – течащите разследвания и предстоящи съдебни дела в САЩ (заседанието по делото РИКО е насрочено за 29.09.2019 г.), в които корпулентният е главно действащо лице, при това с ясно доказани руски връзки, една от които през Виваком. Очевидно по негово разпореждане, българските власти, и в частност прокуратурата, се опитват чрез този шумно огласен скалъпен сценарий да убедят американските власти (не знам как си представят, че ще убедят щатския съд, защото там няма ушевци и бушевци), че той не е „руска“ креатура. Ощо повече, че собственик на Виваком де факто сега е санкционираната от САЩ ВТБ, а българските власти можеха да спрат многократно тази срамна сделка – чрез КЗК, КРС, дори и КПКОНПИ. Очевидно, не са счели, че има заплаха за националния интерес.

Що се отнася до моето „участие“ в тъпо изфабрикувания „шпионски“ скандал – дори Малинов го отрече в последните си медийни изяви. Същият Малинов, който на парламентарните избори се беше появил в листата на Атака от Обединени патриоти, не само доказано финансирана от Кремъл, ами и официален коалиционен партньор в сегашното правителство на Борисов. Изводите си ги правете сами!

Цветан Василев – нито русофил, нито русофоб